

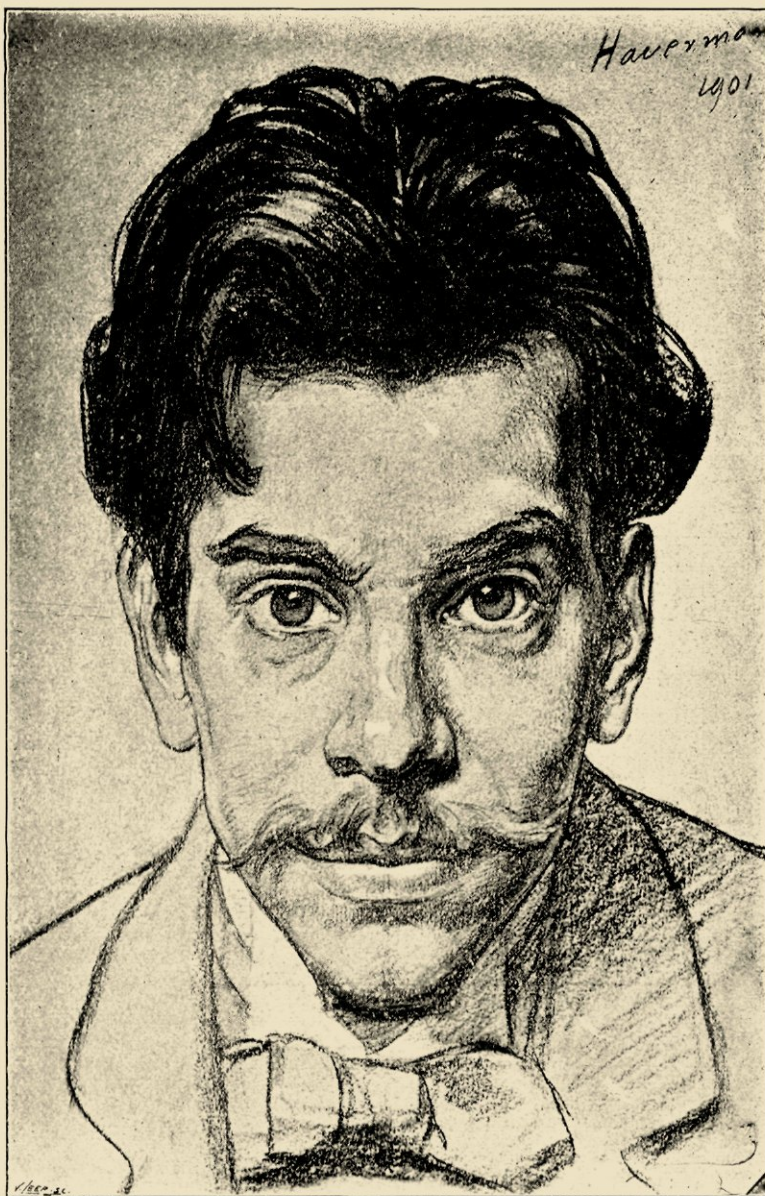
CHARLES VAN WIJK † 1875—1917.

Door den vroegen dood van den beeldhouwer Charles van Wijk heeft de Nederlandsche beeldhouwkunst een gevoelig verlies geleden. Want niet velen in ons vaderland gaven zich aan deze kunst en niet velen gaven zich als Charles van Wijk, zoo eerlijk en gevoelig, zoo bewogen door overgave van ziel en zoo geschraagd door ambachtelijke bekwaamheid.

Charles Hendrik Marie van Wijk is slechts 42 jaren oud geworden. Het vele, dat hij nog te zeggen had, is onuitgesproken gebleven; als een kunstenaar, die nog een leven vóór zich had vol schoone beloften, is hij heengegaan.

Van Wijk werd in 1875 te 's Gravenhage geboren, en hij had het groote geluk, dat zijn vader een zeer bekwaam brons- en kopergieter was.

Zestien jaar oud kwam de jonge van Wijk daar in de werkplaats en leerde de metaalbewerking; ook het modelleeren, ciseleeren en drijven. Bij zijn vader legde van Wijk aldus de technische grondslagen voor zijn later kunstenaarschap en met groote toewijding maakte hij zich dit toch zoo mooie handwerk eigen. Maar van Wijk voelde ándere dingen in zich; de behoefte groeide om zèlf vormen te scheppen: zoo kwam hij er toe klei te boetseeren. Het bleek, dat er een beeldhouwer in den jongen zat, en de vader zorgde, dat zijn zoon dien aanleg kon ontwikkelen. Op de Haagsche Academie van Beeldende Kunsten volgde de jonge Charles o. a. de lessen van Lacomblé en Kerling en maakte reeds op 17-jarigen leeftijd enkele borstbeelden, die de aandacht trokken. Om ook het gieten

CHARLES VAN WIJK †, NAAR EEN TEEKENING VAN H. J. HAVERMAN.

van beelden te leeren, toog hij naar Parijs.

Wellicht heeft echter niets een zoo machtigen invloed op hem uitgeoefend als een reis naar Brussel, waar hij de vriendschap genoot van Constantin Meunier, Jef Lambeaux en Van der Stappen. De bewondering voor de werken dezer meesters heeft van Wijk sterk aangegrepen, en duidelijk is die invloed in zijn latere werk te zien. Door hen leerde hij de schoonheid kennen van het werkende, zwoegende volk, de grootschheid van hen, die de rijkdom der wereld scheppen: de boeren, de visschers, de mijnwerkers. Die Belgische invloed is goed te zien in „Op weg naar huis”, het brons, waarvan wij hierbij een afbeelding geven. Maar bovenal spreekt